

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.625 van 3 maart 2003
in de zaak A. 119.356/XIV-9451.**

In zake : 1) XXX,
 2) XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 26 januari 1963, en XXX, geboren op 30 januari 1965, beiden van Slowaakse nationaliteit, op 2 april 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 december 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 5 februari 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. MESSENS die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke toedracht van de zaak.

1.1. XXX dient op 28 januari 2000 een regularisatieaanvraag in op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/ en 2, 4/ (adm. doss., stuk 248). Deze aanvraag heeft tevens betrekking op verzoekers echtgenote XXX, zijn kinderen en kleinkind.

1.2. Verzoeker wordt door de eerste kamer van de Commissie voor regularisatie op 24 september 2001, bijgestaan door zijn Advocaat, gehoord (adm. doss., stuk 400).

1.3. De eerste kamer van de Commissie voor regularisatie verleent op 1 oktober 2001 een ongunstig advies betreffende de aanvraag van verzoeker (adm. doss., stuk 314). Dit advies is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Gezien de stukken van de procedure inzake T. K. namelijk deze voorgeschreven bij artikel 9 van de wet betreffende de regularisatie van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Dat de aanvraag betrekking heeft op zijn persoon en deze van zijn partner T. R., evenals hun dochters M., R., I. en hun kleindochter D.;

Gelet op artikel 10 § 2 van het besluit van 5 januari 2000 luidend (luidens) hetwelk de procedure verloopt in de taal die de aanvrager heeft gebruikt bij zijn aanvraag, ter zake het Nederlands;

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2 ten tweede en ten vierde van de wet van 22 december 1999;

Nopens de algemene ontvankelijkheid:

Overwegende dat de aanwezigheid van betrokkenen in België op 1 oktober 1999 een vaststaand feit is;

Dat het verzoek bijgevolg ontvankelijk is;

Nopens de toepassing van artikel 2 ten tweede:

Overwegende dat Slowakije, land van herkomst van betrokkenen, een land is die (dat) bescherming biedt aan zijn onderdanen;

Dat de onmogelijkheid om naar dit land terug te keren volledig uit de lucht is gegrepen;

Dat zelfs in de veronderstelling dat betrokkenen door de maffia worden opgezocht, zoals zij dit beweren, dit overal kan gebeuren en dat ze niet minder of meer bescherming zullen krijgen in het ene of het andere land;

Dat hun verhaal over vergeldingen trouwens niet controleerbaar is;

Overwegende dat het niet in de bedoeling(en) ligt de asielpcedure die werd afgewezen (over) te (...)doen;

Dat de asielaanvraag die ook in Nederland werd aangevraagd er evenwel werd afgewezen; Nopens artikel 2 ten vierde:

Overwegende dat aanvrager in 1999 niet wettelijk verbleef in België;
Dat hij er toen een nieuw bevel had ge(k)regen om het land te verlaten;
Dat zijn aanwezigheid niet teruggaat tot meer dan vijf jaar te rekenen vanaf 1 oktober 1999;
Dat bijgevolg de voorwaarde gesteld bij artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 die een absolute vereiste is voor de toepassing van de in artikel 2, 4/ ingeroepen rechtsgrond, niet vervuld is;
Overwegende dat bijgevolg de in artikel 2, 4/ ingeroepen rechtsgrond niet ontvankelijk is;
Algemene conclusie:
De aanvraag is ontvankelijk in zijn geheel doch ongegrond met betrekking tot artikel 2 ten tweede en onontvankelijk omwille van een specifieke vereiste met betrekking tot artikel 2 ten vierde;
Om deze redenen, in rechte en in feite, met eenstemmigheid, heeft de Commissie de eer de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn Afgevaardigde, een ongunstig advies te zenden nopens de regularisatieaanvraag voor de genaamde T. K. en zijn partner T. R., hun kinderen en kleinkind.
(...).”.

Op 22 december 2001 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie (adm. doss., stuk 243). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

Overwegende dat verzoekers een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991); van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen); van de artikelen 2, 2/, 2, 4/, en 9, 9/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Op 13 maart 2002 werd verzoekers de negatieve beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 22.12.2001 aangaande hun regularisatieaanvraag, per gewone post ter kennis gebracht betekend (cf. stuk 1).

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 1.10.2001 overneemt en volgt, de zorgvuldigheidsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt, wanneer deze nalaat de argumenten van verzoekers, aangaande hun onmogelijkheid naar Slowakije terug te keren, grondig te weerleggen.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoekers hun regularisatieaanvraag indienden op grond van artikel 2, 2/ van de Regularisatiewet (‘hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze voor hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben noch naar hun land van herkomst noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben’).

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 1.10.2001 overneemt en volgt, stelt dat verzoeker niet aantoont waarom een terugkeer naar Slowakije om redenen onafhankelijk van zijn wil onmogelijk is in de zin van de artikelen 2, 2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Verweerder stelt vast (dat) Slowakije, een land is die (dat) bescherming biedt aan zijn onderdanen, dat verzoekers niet meer of minder bescherming tegen de maffia zullen krijgen in het ene of het andere land en dat het niet de bedoeling is de asielprocedure over te doen.

Dat verzoekers in eerste instantie dienaangaande opmerken dat zij in hun land door de maffia en de politiek vervolgd en mishandeld werden. Dat zij, gezien hun Roma-origine geenszins de bescherming kunnen inroepen van de Slowaakse autoriteiten waardoor zij onmogelijk nog in Slowakije kunnen leven.

Dat verweerder bij de beoordeling van verzoekers regularisatieaanvraag zich geenszins kan beperken tot een verwijzing naar de negatieve beslissing aangaande verzoekers asielaanvraag.

Dat immers dient vastgesteld te worden dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Nederlandse asielinstanties bij de beoordeling van de asielaanvraag zich dienen te beperken tot toetsing aan de criteria gesteld in art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling ondertekend te Genève dd. 28 juli 1951.

Dat de Regularisatiewet van 22 december 1999 immers nergens bij de toepassing van art. 2, 2/ motieven, die mogelijks buiten het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vallen, heeft uitgesloten.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken over een ruimere interpretatiebevoegdheid beschikt en zich geenszins diende te beperken tot de criteria gesteld in art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling ondertekend te Genève dd. 28 juli 1951.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken het artikel 2, 2/ van de Regularisatiewet bij de beoordeling van verzoekers regularisatieaanvraag te strikt geïnterpreteerd heeft en derhalve een manifeste beoordelingsfout beging.

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakte en (de) zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht schendde (schond) door de motieven van verzoeker, die (het) hem onmogelijk maken naar Slowakije terug te keren, niet grondig te onderzoeken en te toetsen aan het artikel 2, 2/ van de Regularisatiewet.

Dat immers verzoekers angst hebben om naar Slowakije terug te keren als gevolg van mishandelingen en vervolgingen door politie en maffia, zoals zij in hun toegevoegd schrijven hebben uiteengezet (cf. stuk 3). Dat zij wegens hun origine geenszins de bescherming kunnen inroepen van de Slowaakse autoriteiten.

Dat verzoekers vrees bevestigd wordt door mensenrechtenrapporten aangaande Slowakije.

Dat uit het rapport aangaande de mensenrechten in Slowakije van het US Department of State, Bureau of democracy, Human Rights and Labor, 'Country Reports on Human Rights Practices for 2001, Slovak Republic', (van) 4 maart 2002 duidelijk blijkt (dat) de Roma-bevolking in Slowakije, bedreigd, gediscrimineerd (anno 2000 zijn (is) zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op (het) vlak van tewerkstelling, behuizing, school, gezondheidszorg, toegang tot hotels, restaurant, zwembaden en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slowaakse politie zelf) en dat de Slowaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen en tolereren zelfs het skinheadgeweld ten aanzien van de zigeuners (cf. <http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2001/eur/8338pf.html>, 'national/racial/ethnic minorities', cf. stuk 5).

Dat uit het (de) rapporten van het European Roma Rights Centre (Snapshots from around Europe, dd. 2000 en 2001, 'More police abuse of Roma in Slovakia; Slovak courts don't mind' en 'Slovakia creates a pure Romani ghetto' blijkt dat de Roma ook op gerechtelijk vlak het slachtoffer zijn van discriminatie en worden samengedreven in ghetto's (cf. stuk 6).

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57ste zitting dd. 14.08.2000 Slowakije berispte voor haar discriminatoir woon-, school-, werkgelegenheids- en gezondheidsbeleid ten aanzien van de Roma en voor de straffeloosheid van racistische organisaties die Roma mishandelen (cf. stuk 7).

Dat het rapport van het Open Society Institute 2001, 'Monitoring the EU Accession Process: minority protection in Slovakia' vaststelt dat de Roma-minderheid in Slowakije het slachtoffer zijn (is van) discriminatie op (het) vlak van werkgelegenheid, huisvesting, sociale diensten, onderwijs en bescherming door de Slowaakse autoriteiten, dat hen een aantal fundamentele mensenrechten ontzegd worden, dat zij (door) vaak door de politie mishandeld worden en dat zij vlugger gerechtelijk vervolgd worden.

Voormeld rapport stelt vast dat, hoewel de Slowaakse regering een aantal stappen heeft ondernomen om aan te tonen dat zij de bescherming van haar minderheden au sérieux nemen (neemt), 'a gap between policy formulation and implementation on the ground and a lack of practical improvements in the daily life of minorities - notably Roma - as a result' bestaat (cf. stuk 6, p. 431). Uit het rapport van het Open Society Institute 2001, 'Judicial Independence in Slovakia' blijkt dat het Slowaakse gerecht corrupt is (cf. stuk 8).

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken heeft nagelaten alvorens de beslissing aangaande verzoekers asielrelaas te nemen de toestand van de Roma in Slowakije te onderzoeken.

Dat, gezien de minderwaardige en discriminerende behandeling ten aanzien van de Roma ondermeer op (het) vlak van (gerechtelijk(e)) bescherming en gezien het corrupte gerecht in Slowakije, de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 1.10.2001 overneemt en volgt, geenszins kon stellen dat verzoekers kunnen rekenen op de bescherming van de Slowaakse autoriteiten en dat ze niet meer of minder kunnen rekenen in het ene of het andere land.

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn negatieve beslissing dd. 22.12.2001 verwijst naar het artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Dat het artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het

Rijk stelt dat de vreemdeling die zich beroept op artikel 2, 4/ van dezelfde wet van 22 december 1999 dient aan te tonen dat zijn of haar aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs dat verzoeker wettig in België verbleven heeft en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat verzoeker in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten.

Dat uit voormeld wetsartikel blijkt dat niet cumulatief, zowel aan de tijdvereiste, als aan het wettig verblijf, als aan het niet verkregen hebben van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden voldaan.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in zijn beslissing dd. 22.12.2001, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 1.10.2001 overneemt en volgt, stelt dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag, dd. 28.01.2000, geen vijf jaar in België had verbleven en in België geen wettig verblijf had en een nieuw bevel had gekregen om het land te verlaten.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat de wetgever aan de in het art. 9, 9/ geformuleerde niet-cumulatieve voorwaarde van 'geen bevel om het grondgebied te verlaten in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag' geenszins het effectieve verblijf van vijf jaar tijdens die periode in België koppelde.

Dat immers, zoals supra reeds werd gesteld, de voorwaarden gesteld in art. 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk niet cumulatief zijn waardoor de in het voormeld artikel gesteld(e) voorwaarde van het ontbreken van een bevel om het grondgebied te verlaten in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag niet gekoppeld is aan een verblijfsvoorwaarde.

Dat derhalve de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 1.10.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door onterecht bijkomende criteria aan de voorwaarden, gesteld in art. 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, toe te voegen.

Dat derhalve de bestreden beslissing, welke verzoekers regularisatieaanvraag afwijst, niet afdoende gemotiveerd is.

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 1.10.2001 overneemt en volgt, stelt dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag, dd. 28.01.2000, in België geen wettig verblijf had en een nieuw bevel had gekregen het land te verlaten.

Dat in eerste instantie verzoekers dienaangaande opmerken dat zij dd. 28.01.2000 wel degelijk wettelijk in België verbleven en zij (hen) voorafgaand aan de aanvraag geen definitief bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Immers op 28 juli 1998 werd door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis) genomen. Op 29 januari 1999 bevestigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verblijfweigering hen betekend door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken. Tegen de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dienden verzoekers een verzoek tot schorsing en een verzoek tot nietigverklaring (in). Laatste verzoek werd in oktober 2000 door de Raad van State verworpen.

Dat derhalve verzoekers wel degelijk op het ogenblik van hun regularisatieaanvraag dd. 28.01.2000 een wettelijk verblijf in België hadden en geen uitvoerend bevel om het grondgebied te verlaten hadden gekregen, waardoor opnieuw dient gesteld te worden dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout beging.

Dat anderzijds dienaangaande dient vastgesteld te worden dat de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing zomaar criteria aan de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk toevoegt.

Dat noch in de voorwaarden, gesteld in art. 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, noch elders in voormelde wet, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de vreemdeling op het ogenblik dat hij zijn regularisatieaanvraag indient, over een wettelijk verblijf in België dient te beschikken.

Dat derhalve de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakte door onterecht bijkomende criteria aan de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, toe te voegen.

Dat derhalve de bestreden beslissing, welke verzoekers regularisatieaanvraag afwijst, niet afdoende gemotiveerd is.

Dat voorts de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 1.10.2001 overneemt en volgt, heeft nagelaten aangaande de door verzoekers neergelegde bewijsstukken te motiveren waarom deze niet wijzen op duurzame sociale bindingen in België en humanitaire redenen zoals gesteld in art. 2,4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 1.10.2001 overneemt en volgt, dienaangaande niet afdoende gemotiveerd is.

Dat verder verzoekers benadrukken dat uit de voorbereidende werkzaamheden van de (van de) wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk zelfs blijkt dat de regularisatieaanvragen met de nodige soepelheid dienen behandeld te worden: 'Voor de aanvragers die door hun verblijfsduur tussen de eerste en de vierde categorie vallen, zal hun situatie met voldoende soepelheid worden beoordeeld om ernstig onrechtvaardige situaties te vermijden'... 'Gelet op het uitzonderlijk en omvangrijk karakter van de operatie, bestaat er (in) principe geen enkele reden waarom de minister van Binnenlandse zaken het advies van de Commissie voor regularisatie niet zou volgen'. (cf. Parl. St. Kamer, 234/005, p. 10, stuk 13). Bovendien dient te worden rekening gehouden met de 'concrete toestand van de vreemdelingen en dient (dienen) de humanitaire redenen geval per geval te worden beoordeeld' (cf. Parl. St. Kamer, 234/001, p. 8 en 12, stuk 11).

Dat, gezien de wetgever voor de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag op basis van art. 2, 4/ geen verplichte verblijfsduur voorafgaande (aan) de regularisatieaanvraag formuleerde, gezien de voorwaarden gesteld in art. 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk niet cumulatief zijn, gezien verzoekers minstens aan één van de niet-cumulatieve voorwaarden in voormeld artikel beantwoorden, gezien verzoekers in België geïntegreerd zijn, gezien verzoeker in België tewerkgesteld is, gezien verzoekers kleinkinderen in België geboren zijn, gezien verzoekers dochters in België school lopen en dochter Iveta tewerkgesteld is in het kader van een leerovereenkomst, gezien uit de voorbereidende werkzaamheden van voormelde wet blijkt dat de regularisatieaanvragen met de nodige soepelheid dienen behandeld te worden en geval per geval dienen beoordeeld te worden, de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken in de bestreden beslissing niet zomaar kan stellen dat verzoekers asielaanvraag met betrekking tot 2, 4/ onontvankelijk is en derhalve een manifeste beoordelingsfout beging.”;

2.1. Overwegende dat verzoekers in eerste instantie stellen dat de Minister van Binnenlandse Zaken nalaat te motiveren waarom de door hen aangehaalde argumenten niet kunnen worden beschouwd als “om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben”;

Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel hebben betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot regularisatie duidelijk de met artikel 2, 2/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet) verband houdende redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt om te besluiten dat verzoekers niet aantonen om redenen onafhankelijk van hun wil niet te kunnen terugkeren naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben, en waaruit blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken - in navolging van de Commissie voor regularisatie - is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat hij die correct heeft beoordeeld en dat hij

op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu is bereikt;

2.2. Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, uit de bestreden beslissing blijkt dat zij met betrekking tot artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet in wezen stelt dat de door verzoekers aangevoerde feiten en motieven voor de regularisatieaanvraag dezelfde zijn als deze die werden aangevoerd om de status van vluchteling te bekomen in het kader van de asielprocedure, en dat het niet de bedoeling is in het kader van de Regularisatiewet om een beëindigde asielprocedure over te doen; dat verzoekers hieromtrent aanvoeren dat de Minister van Binnenlandse Zaken een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht heeft geschonden, ten eerste omdat hij de door verzoekers aangehaalde redenen niet heeft onderzocht, en ten tweede omdat hij heeft nagelaten de argumenten van verzoekers te weerleggen en te toetsen aan artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet;

Overwegende dat artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet bepaalt dat deze wet van toepassing is op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag, om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk hebben verbleven, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben; dat deze bepaling niet tot doel heeft de feiten en motieven die de aanvrager heeft aangevoerd om de status van vluchteling te bekomen, opnieuw te laten beoordelen door de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken; dat de beoordeling van de status van vluchteling door de wetgever immers is toegewezen aan de in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde administratieve overheden en administratief rechtscollege; dat hieruit volgt dat de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken in het raam van een regularisatieaanvraag in de zin van artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet, onbevoegd zijn om de feiten of motieven aangevoerd tijdens de asielprocedure, opnieuw te beoordelen; dat bijgevolg de Commissie voor regularisatie en - in navolging - de Minister van Binnenlandse Zaken, de grenzen van de hen wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet hebben overschreden door de motieven van verzoekers aangevoerd naar aanleiding van de regularisatieaanvraag, en waarvan niet wordt betwist dat het dezelfde zijn als die aangewend in het kader van de inmiddels beëindigde asielprocedure, niet in aanmerking te nemen; dat de door verzoekers geciteerde lijst van mensenrechtenrapporten niets afdoet aan wat voorafgaat;

Overwegende dat verzoekers in hun enig middel, wat de onmogelijkheid van terugkeer naar hun land van herkomst betreft, geen concrete aanduidingen geven over

de omstandigheden die hen zouden beletten om naar dit land terug te keren; dat zij een algemene beschrijving geven van de wijze waarop volgens hen de Slowaakse overheid de Roma-bevolking, waartoe zij behoren, behandelt en discrimineert; dat zij de discriminatoire behandeling niet betrekken op hun eigen concrete situatie; dat uit het administratief dossier blijkt dat de oorspronkelijke klachten van verzoekers geen betrekking hebben op discriminatie maar wel op vermeende problemen met de plaatselijke maffia die van gemeenrechtelijke aard zijn (adm. doss., stuk 99); dat verzoekers geen rekening houden met de huidige politiek-sociale context van hun land van herkomst waar blijkbaar ernstige inspanningen worden gedaan om de democratie te laten zegevieren en om van een rechtsstaat werk te maken, zodat veel grieven van verzoekers achterhaald zijn;

2.3. Overwegende dat verzoekers voorts aanvoeren dat de Minister van Binnenlandse Zaken eveneens een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt voor wat betreft de toepassing van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet, doordat zij enerzijds wel degelijk over een wettelijk verblijf beschikken en geen uitvoerbaar bevel hebben gekregen en de Minister van Binnenlandse Zaken anderzijds zomaar criteria aan de wet van 22 december 1999 toevoegt; dat om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet uit de samenlezing van artikel 2, 4/, en artikel 9, 9/, van voormelde wet blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verblijft op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet, alsook dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie; dat in voorliggend geval in het advies van de Commissie voor regularisatie en - in navolging - in de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken wordt overwogen dat de aanwezigheid van verzoeker en zijn gezin niet teruggaat tot meer dan vijf jaar te rekenen vanaf 1 oktober 1999, omdat zij in 1999 niet wettig in België verbleven en zij toen een nieuw bevel hebben gekregen om het land te verlaten; dat het feit dat de Commissie voor regularisatie in haar advies telkens als uitgangspunt 1999 neemt een materiële vergissing lijkt te zijn, die evenwel zonder invloed is op de wettigheid van de bestreden beslissing, omdat verzoekers ook op het ogenblik van de regularisatieaanvraag niet voldeden aan voornoemde voorwaarden; dat immers blijkt dat verzoekers pas sedert 15 mei 1998 onafgebroken in België verblijven (adm. doss., stuk 83), en zij niet over een wettig verblijf in de zin van de wet beschikken, vermits artikel 9, tweede lid, van de Regularisatiewet bepaalt dat onder meer het verblijf waartoe de kandidaat-vluchteling in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van zijn asielaanvraag wordt toegelaten, niet als een relevant wettig verblijf wordt beschouwd, hetgeen in casu het geval is; dat verzoekers bovendien een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 24 februari 1994 hebben ontvangen (adm. doss., stuk 247); dat de Commissie voor regularisatie en - in navolging - de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve de grenzen van de hen wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet hebben overschreden door te overwegen dat niet werd voldaan aan artikel 9, 9/, van voormelde wet;

Overwegende dat verzoekers tenslotte aanvoeren dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom de neergelegde bewijsstukken niet wijzen op duurzame sociale bindingen in België en humanitaire redenen zoals bepaald in artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvrager die zich beroept op artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet voorafgaandelijk dient aan te tonen dat hij voldoet aan artikel 9, 9/, van voormelde wet; dat aangezien verzoekers hier niet aan voldoen, de Minister van Binnenlandse Zaken niet verder diende te onderzoeken of zij duurzame sociale bindingen in België hadden ontwikkeld en humanitaire redenen konden laten gelden; dat zulks eveneens inhoudt dat niet formeel moet worden gemotiveerd waarom de overgelegde stukken niet werden getoetst aan artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drie maart tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.